

Jeg synes ikke, det gør noget, at der er den lille belønning i det ved at sige: Jamen så er omkostningerne mindre, hvis man bruger elektronikken, men ingen virksomhed, der vælger ikke at koble sig på det dér, skal stilles ringere end i dag. Det synes jeg ville være to gode principper, og hvis det er det, vi kan blive enige om, så går jeg ned og skriver det med det samme, var jeg lige ved at sige. Så kan vi sagtens få flettet det sammen med bemyndigelsen til ministeren, for jeg tror faktisk, vi er ret enige om det her.

Men alt i alt tak for en positiv førstebehandling; det skal nok gå. Tak.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 199: Forslag til lov om anpartsselskaber.
Af erhvervsministeren (Mimi Jakobsen).
(Fremsat 1/2 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jacob Buksti (S):

Der er her tale om et forslag til en helt ny lov om anpartsselskaber. Det skyldes, at den gældende anpartsselskabslov er unødigt kompliceret, og at der derfor har vist sig behov for en så omfattende forenkling, at man ikke har kunnet klare det med blot en ændring og gennemskrivning af den eksisterende lovgivning.

I Socialdemokratiet er vi tilhængere af denne forenkling, og vi finder samtidig, at det af mange årsager er vigtigt at anspore til dannelse af selskaber, herunder også anpartsselskaber.

Men vi mener også, at det er vigtigt at sikre, at det foregår på et seriøst grundlag, så man ikke frister nogen til at handle ansvarsløst set i relation til f.eks. betaling af moms, skatter og afgifter. Det er naturligvis vigtigt i sig selv, men også af hensyn til de hæderlige folk, som opfylder deres forpligtelser.

Det var også baggrunden for, at det i december 1991 i forbindelse med finanslovaftalen for 1992 mellem den daværende KV-regering og blandt andre Socialdemokratiet blev vedtaget over en 5-årig periode at hæve kapitalindskudskravet for anpartsselskaber fra 80.000 kr. til 200.000 kr.

Socialdemokratiet havde helst set, at grænsen på de 200.000 kr. var blevet fastholdt, men vi er på den anden side enige i, at den sikkerhed, som skulle ligge i 200.000 kr.s-kravet, vil kunne skabes på anden måde, dels via de allerede gennemførte regler til sikring af en mere effektiv restanceinddrivelse, dels via nye bestemmelser, som er i dette forslag.

Vi kan derfor støtte, at kapitalindskudskravet nedsættes til 125.000 kr., men således at grænsen for iværksættelse af kapitaltabsprocedurer ændres fra 50 pct. til 40 pct., og at der samtidig gennemføres skærpede krav til kapitalens tilstedeværelse gennem skærpede vurderingsregler, forbud mod at bruge kapitalen til stiftelsesomkostninger og forbud mod egne anparter.

Det mener vi er en styrkelse, også fordi der samtidig – med lovforslag nr. L 197, som vi skal behandle om lidt – gennemføres en acontoskatteordning for betaling af selskabsskat for anpartsselskaber med en anpartskapital på mindre end 200.000 kr. pr. 1. januar 1997 på linje med den ordning, der gælder for de anpartsselskaber, der er oprettet siden 6. december 1991, og som altså har skullet opfylde kravet på de 200.000 kr.

Socialdemokratiet kan således støtte forslaget.

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg står i en situation, hvor jeg kan sige, næsten som jeg sagde under sidste sags behandling, nemlig lovforslag nr. L 198, at også når det drejer sig om lovforslag nr. L 199, så er vi tilhænger af forenklinger. Forenklinger af anpartsloven, som der her lægges op til, hilser vi selvsagt velkommen.

Forslaget om at sænke kapitalkravet til 125.000 kr. kan Venstre tilslutte sig. Der er en række selskaber, som må siges at være truet på grund af kapitalkravene, men det er klart, at vi også må se på, hvordan man så skaber en fornuftig overgangsordning for selskaber, der allerede nu opfylder de skærpede kapitalkrav.

Og så en bemærkning yderligere: Ud over disse principielle, overordnede og generelle betragtninger, så har vi naturligvis en række spørgsmål, som vi gerne vil vende tilbage til i et forhåbentlig konstruktivt udvalgsarbejde.

Kai Dige Bach (KF):

Det er ligesom med den forrige sag, lovforslag nr. L 198, at vores ordfører, fru Pernille Sams, ikke er til stede, og jeg skal på hendes vegne forelægge vores indstilling:

I Det Konservative Folkeparti er vi positivt indstillede over for de intentioner, der ligger i dette lovforslag, om en forenkling af anpartsselskabslovgivningen. Den nye lov bliver mere målrettet mod de mindre virksomheder, og kravene bliver tilpasset dette faktum.

De forhold, der primært vedrører eksterne parter, forbliver reguleret, men de interne muligheder blødes op, så de svarer bedre til virkelighedens verden.

Spørgsmålet om kapitalkravets nedsættelse fra 200.000 kr. til 125.000 kr. kan vi også støtte, i hvert fald for de gamle anpartsselskabers vedkommende. Ca. 18.000 eksisterende virksomheder vil ikke kunne opfylde kravet om 200.000 kr. pr. 1. januar 1997, og det er et tal, der er så stort, at man nødvendigvis må forholde sig til det.

Det er jo virksomheder, der eksisterer, som er i gang og har været det i årevis, og der er mildest talt ikke megen idé i at spænde ben for dem, så for så vidt angår eksisterende virksomheder er vi enige.

Men umiddelbart kræver det endnu en tanke: Hvad vil regeringen stille op med de nye anpartsselskaber? Allerede i dag er kravet for nye jo 200.000 kr., og det har der jo ikke været store problemer med.

Der er også kreditorerne at tage hensyn til. Og med en ansvarsbegrænsende virksomhedsform som ApS'et er kreditorernes retsstilling vigtig. Her har det offentlige på alle måder søgt for sig selv på de private kreditorens bekostning, og derfor er det offentlige ikke længere så interesseret i høje kapitalkrav.

Men sagen er alvorlig nok for de private kreditorer, og derfor bør man efter vores mening

ikke uden videre opgive målet om de 200.000 kr. for de nye anpartsselskaber.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Forslaget består af to dele. Den ene går ud på at ændre anpartsloven fra at være nærmest en afskrift af aktieselskabsloven til at være en selvstændig lov, og det er vi som udgangspunkt positive over for. Vi vil naturligvis se på detaljerne i udvalgsarbejdet, men som sagt som udgangspunkt positivt.

Den anden del er lempelsen af kapitalkravet. Det er vi skeptiske over for. Jeg er i høj grad enig med den foregående taler. Der er en grund til, at man har et højt kapitalkrav: Der er hensynet til omverdenen, kreditorer, offentlige myndigheder og andre, der skal tro på, når der ikke er personlig hæftelse, at så må der i hvert fald være en kapital til stede. Derfor er der en grund til, at Folketinget for nogle år siden vedtog at hæve kapitalkravet fra 80.000 kr. til 200.000 kr., og jeg synes, det er forkert, at vi går tilbage.

Jeg mener i øvrigt heller ikke, der er et hensyn til de eksisterende virksomheder, for man lukker jo ikke en virksomhed ved at sige, at nu skal kapitalkravet være større. Hvis de ikke kan opfylde det, kan de ændre selskabsform og gå over til at være en personligt ejet virksomhed. Det er der intet der forhindrer dem i. Så vi vil modsætte os den der lempelse af kapitalkravet.

(Kort bemærkning).

Kai Dige Bach (KF):

Nu er det jo sådan, at det ikke er kapitalen, der holder liv i virksomhederne, og hvad enten det er et beløb på 125.000 kr., eller det er 200.000 kr. for et anpartsselskab, så er det altså ikke det, der giver sikkerheden.

Når man kan have mange millioner til gode eller i udestående med så lille en egenkapital, så er det altså ikke kun kapitalen. Man skal være opmærksom på, at det, der holder liv i en virksomhed, er viljen til at holde liv i den, det er virksomhedens eget ønske om at overleve, mere end det er kapitalen.

Det er bare lige, så man ikke ser sig blind på, at de her penge giver sig til at dække den risiko, virksomheden er kommet ud i. Det gør de aldrig nogen sinde, når vi er nede i de her små ting. Og derfor drejer det sig om, at man skal stole på, at de, der driver en virksomhed, har lyst til at drive den og gøre noget for at fortsætte med den.

(Kort bemærkning).

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Jeg er da fuldkommen enig med hr. Kai Dige Bach i, at det næppe er kapitalkravet, der holder liv i virksomhederne. Det er vitaliteten og meget andet, men det er heller ikke det, vi snakker om her.

Her snakker vi om omverdenens tillid til virksomheden, mulighed for at yde dem kredit. Og dér er det altså vigtigt, når man har opgivet, at de hæfter personligt, at der så er en eller anden sikkerhed, og derfor stiller vi disse kapitalkrav. Derfor er vi betænkelige ved at sænke kravet til kapitalen.

Jacob Buksti (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Kjeld Rahbæk Møller, om de skærper, der ligger i forslaget, slet ikke gør indtryk. Om det ikke gør indtryk på hr. Kjeld Rahbæk Møller, at før havde vi et kapitalkrav på 200.000 kr., hvori man kunne indregne stiftelsesomkostninger, medens man nu får et nedsat kapitalkrav, hvori stiftelsesomkostningerne ikke kan indregnes? Det vil sige, hvis man har stiftelsesomkostninger i størrelsesordenen 35-40.000 kr., så skal man trække dem fra de 200.000 kr. henholdsvis lægge dem til de 125.000 kr., samtidig med at man nu faktisk skal vurdere konkret, om kapitalen er til stede, så jeg vil faktisk påstå, at der med den her lovgivning er tale om en skærpelse af kapitalindskudskravet.

Kai Dige Bach (KF):

Vi skulle nu gerne kunne få lavet sådan nogle selskaber, der ikke blev helt så dyre, så det ligefrem var en skærpelse.

Men i princippet så vil jeg gerne sige til hr. Kjeld Rahbæk Møller: Det er stadig ikke kapitalen, man giver kredit til i sådan nogle selskaber. Det er en fejlfortolkning, når vi er nede på en egenkapital på 100-200.000 kr. Du kan ikke give noget kredit til den kapital, men det er tilliden til de mennesker, der driver det, og til dem, du handler med, du giver kredit til, og alt det andet er noget juridisk noget om, at man ikke skal have hus og hjem indlagt i alt, hvad man foretager sig, men kan drive en virksomhed.

Jeg tror ikke et øjeblik på, der er nogen af de større kreditgivere i en virksomhed, der går og kigger på, hvorvidt der er 125.000 kr. eller 200.000 kr., eller om de 30-40.000 kr. er inden for eller uden for. Det er bare for at sige, at vi hele tiden skal være klar over, det er tilliden til personer, der driver virksomheden.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Jeg konstaterer bare, at hr. Kai Dige Bach nu står og diskuterer med den ordførertale, han selv læste op for et øjeblik siden.

Til hr. Jacob Buksti skal jeg blot sige, at hvis hr. Jacob Buksti kan dokumentere, at der reelt er tale om en skærpelse, så vil jeg da selvfølgelig se anderledes på det, men sådan har jeg ikke umiddelbart læst lovforslaget.

Formanden:

Ja, så er vi vist fremme ved hr. Bjørn Elmquist.

Bjørn Elmquist (RV):

Ja, der er mange måder at forlænge en debat på. Hvis man ligefrem skal til at begynde at diskutere med sin egen ordførertale, men nu var det jo ikke en ordførertale, som hr. Kai Dige Bach selv havde skrevet, det hørte vi da. Men jeg tror nu nok, vi nåede frem til, hvad der var Det Konservative Folkepartis holdning til det her lovforslag.

Jeg vil godt knytte an ganske kort til diskussionen om kapitalkravet, for det er da også noget, der har skabt en vis debat og diskussion i min egen folketingsgruppe, før vi sagde ja til det, for vi var også med til at aftale det for et par år siden, 200.000 kr., også ud fra den betragtning, at det var måske en branche, hvor der skulle ryddes lidt op.

Der var mange seriøst arbejdende anpartsselskaber og seriøst mente anpartsselskaber, som kom i, ja, kom lidt under mistanke hos mennesker, fordi der var nogle relativt få, som kørte med disse anpartsselskaber og efterlod kreditorer med store tilgodehavender, uden at de kunne få dem indløst.

Vi har hæftet os ved et par ting, som jeg godt lige vil nævne her, og som formentlig også kan komme frem under udvalgsbehandlingen.

Men det første: At vi i Danmark med 200.000 kr.s-grænsen har en meget høj grænse, hvis vi sammenligner os med næsten alle andre lande i Europa. Sverige har lavere grænse end vi. Tyskland har højere – jeg tror, det er det eneste land, som ligger omkring de 200.000 kr, det er vist 195.000 kr., man har i Tyskland.

Men det viser sig, at anpartsselskaber i Tyskland er af en helt anden størrelse med mange flere ansatte og med en langt større omsætning, end vi kender til herhjemme i Danmark. Så det korte og det lange af den oversigt var, at vores 200.000 kr.s-krav placerede Danmark som det land i Europa – nu ser vi bort fra Østeuropa – som lå med det højeste kapitalkrav.

Et andet forhold, som gjorde indtryk på os, var, at vi har en ganske stor del af anpartsselskaberne i Danmark, som ikke er nået op i nærheden af de 200.000 kr., og som måske kunne risikere at skulle lukke. Vi prøvede at få en analyse af de anpartsselskaber, og det viste sig, at det var ganske seriøst arbejdende anpartsselskaber, som holdt gang i en eller to – chefen og måske en ansat – men som ikke havde udsigt til at kunne få et overskud, der gjorde, at man ville nå op på de 200.000 kr.

Og blev de stillet over for kravet om at ændre det til den private virksomhedsordning, som der er mulighed for nu, skulle de betale penge for at opløse anpartsselskabet, og så ville den kapital blive trukket ud af deres daglige grundlag, så også det talte som argument for, at vi skulle sige o.k. til en lavere grænse, og det er altså de 125.000 kr.

Lad mig om forslaget i øvrigt sige, at det jo igen er forenklinger og lettelser, så alt i alt er det her et godt forslag, som vi håber rigtig mange i Folketinget vil være med til at slutte op om.

Kim Behnke (FP):

Selve intentionen fra ministeren om, at vi nu får et sæt regler for anpartsselskaber, der er tilpasset den virkelighed, anpartsselskaberne lever i, synes vi er en god idé.

Anpartsselskaberne har i mange år været betragtet som sådan nogle andenrangs aktieselskaber. Hvis man ikke formåede at lave et aktieselskab, så kunne man jo altid skrabe sammen til et anpartsselskab. Det synes vi har været en forkert betragtning, al den stund der kan være forhold, der gør, at det er langt mere hensigtsmæssigt at være organiseret i et anpartsselskab. Så den del af forslaget synes vi ministeren skal have ros for.

Så kunne jeg jo godt have valgt at forberede mig i dag på en sådan måde, så jeg kunne have citeret fra min ordførertale, dengang et flertal i Folketinget vedtog at forhøje kapitalkravet til 200.000 kr.

Dengang var flertallet fuldstændig argumentresistente, når jeg gjorde opmærksom på, at for en lang række virksomheders vedkommende ville det være umuligt at leve op til de kapitalkrav, som Folketinget bare som en firkantet klods maste ned over folk. Der var ingen problemer, folk skulle bare skrabe de penge sammen uanset hvad, så var det folketingsflertallets ønske.

Nu har man så erkendt, at det for en lang række virksomheders vedkommende vil betyde, at de må lukke, hvis ikke man laver lovændringen, og derfor hilser vi selvfølgelig velkommen, at man nu sætter det ned til 125.000 kr. Man kunne da godt have ønsket sig, at man havde sparet virksomhederne for det her besvær og så sat det ned til de 80.000 kr. igen.

Sagen er jo den, at frem og tilbage er ikke lige langt i det her. De virksomheder, som har følt, at de måtte leve op til det urealistiske flertal i Folketinget og har været ude og pantsætte svigermors hus og onkels campingvogn, og hvad ved jeg, for at få skrabed de her penge sammen, skal nu til at rulle den proces tilbage igen, og det koster altså administration. Det koster ofte assistance fra revisor, advokater og bank og alt mulig andet.

Alt det besvær har en lang række virksomheder været drevet ud i til ingen verdens nytte, og dog, for nu lander man altså ikke tilbage på de 80.000 kr., men i stedet på de 125.000. Da efter de erfaringer, man har gjort, ikke specielt er tale om, at det er virksomheder af mindre seriøs karakter, som er kommet i klemme, men at det, som hr. Bjørn Elmquist var inde på, er agtværdige selskaber, som driver en ordentlig og fornuftig forretning, synes vi, at man burde have kørt helt tilbage til de 80.000 kr. og altså have sparet virksomhederne for besværet med nu at skulle samle sammen til de 125.000 kr.

Det gør selvfølgelig indtryk, når Socialdemokratiets ordfører, hr. Buksti, går herop og i et forsøg på at lokke venstrefløjens med på lovforslaget erklærer, at den måde, man har skruet det sammen på, rent faktisk betyder en skærpelse. Jeg har bare svært ved at se, hvordan ministerens mange løfter i presseinterviews på det seneste om, at man altså nu har hjulpet virksomhederne, skal opfyldes. For de virksomheder, som også hr. Bjørn Elmquist var inde på, der altså står foran en lukning, hvis ikke man ændrer på dette kapitalkrav, er det jo ikke særlig rart at høre af hr. Buksti, at det, der er tale om, faktisk er en skærpelse af reglerne, og at man så bare har pakket det ind på en pæn måde med det formål at få det til at glide gennem Folketinget.

Derfor mener vi så afgjort, at hr. Bukstis bemærkninger her i dag bør være det første punkt, vi under udvalgsarbejdet får en evaluering af. Er det rigtigt, at der er tale om en skærpelse, og i givet fald har ministeren mindst talt et forklaringsproblem efter de mange løfter, der

er blevet afgivet til de virksomheder, som stod foran en lukning.

Det er en meget kedelig udgang på debatten i dag, hvis hr. Bukstis ord skal stå ved magt, og derfor forventer jeg, at ministeren i en afsluttende bemærkning klart og utvetydigt over for Folketinget får slået fast, hvorvidt man vil leve op til den lempelse, der er blevet stillet i udsigt, eller om hr. Bukstis fortolkning er den korrekte. Det afventer vi med spænding. Hvis det viser sig, at der er tale om en lempelse, støtter vi selvfølgelig den lempelse.

Vi glæder os som sagt over, at hele anpartsselskabsområdet nu kommer ind i nogle lidt mere smidige og moderne rammer. Begrebet afbureaukratisering bruges og misbruges om mangt og meget, men så meget afbureaukratisering synes vi nu heller ikke der er tale om her. Det kunne gøres nemmere; men vi hilser selvfølgelig de små skridt i den rigtige retning velkommen.

Frank Aaen (EL):

Det springende punkt i dette lovforslag er selvfølgelig diskussionen om nedsættelsen fra 200.000 kr. til 125.000 kr., og sådan et spørgsmål kan man vurdere ud fra to vinkler. Den ene vinkel er, om det her øger muligheden for at lave plat, og den anden er, om det fremmer, at flere erhvervsaktiviteter lægges over i eller forbliver i selskabsform.

Det første taler selvfølgelig imod at nedsætte kapitalkravet. Det andet taler efter vores mening for. Vi mener sådan set, at vi får mere indsigt, mere kontrol og i det hele taget mere ordnede forhold, hvis et firma, en virksomhed, en aktivitet er i selskabsform i stedet for at være drevet privat.

Da vi så ydermere har noteret os, at dette lovforslag for det første er forbundet med det, vi skal behandle lige om lidt, forslag til lov om acontoskat, vil jeg tilføje, at hvis vi også kunne blive enige om, at der skulle være samtidighed, sådan at indbetaling af a-skat sker samtidig med, at a-indkomsten udbetales, vil vi blive yderligere trygge.

Vi får for det andet en opstramning af kapitalkravet, og vi får for det tredje et stop for, at man kan bruge anpartskapitalen til at betale stiftelsesomkostningerne.

I det hele taget får vi nogle stramninger, som gør, at vi mener, at mulighederne for plat ikke øges med disse ændringer, måske snarere tværtimod.

Jeg vil vende tilbage til, om vi eventuelt har indvendinger imod resten af lovforslaget, som vi ikke er nået igennem endnu, men i så fald vil vi selvfølgelig tage det op under udvalgsarbejdet.

Men det, der i hvert fald har været hovedpunktet i diskussionen, er vi altså ikke bekymrede over.

Sonja Albrink (CD):

Lovforslaget tilsigter at skabe bedre rammer for små og mellemstore virksomheder, og som jeg sagde ved sidste lovforslag, er vi i CD meget tilfredse med, at det sker. Vi kan som sagt støtte hovedpunkterne i lovforslaget, som det foreligger her. Vi kan også støtte det efterfølgende lovforslag, vedrørende acontoskatteordningen, og vi kan støtte kapitalkravet på de 125.000 kr.

CD kan som sagt tilsige en positiv udvalgsbehandling.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Lad mig først generelt sige til erhvervsministerens lovforslag, at der for Dansk Folkeparti at se er mange positive ting i det. Der sker en delvis forenkling af de generelle bestemmelser, som vi finder er formålstjenlig, og det er også rigtigt, som det fremgår af bemærkningerne, at der sker en vis modernisering af sproget, og det har vi jo behov for i ganske mange love.

Derfor er der en lang række af tingene, som vi selvfølgelig kan støtte, men det springende punkt, som også har været nævnt af stort set alle ordførere, er jo selvfølgelig de skærpede krav, som også er indeholdt i lovforslaget.

For en del virksomheders vedkommende går det ud på, at de nu skal forhøje den oprindelige anpartskapital stor 80.000 kr. til 125.000 kr. Det er ganske rigtigt, at man vedtog, at med udgangen af i år skulle kravet have været 200.000 kr., så set i dét lys er det en nedsættelse, men reelt er det for de mange virksomheder, der har haft meget store problemer med at finde anpartskapitalen, stadig væk en stramning, der er tale om.

Udgangspunktet, da man vedtog at forhøje anpartskapitalen fra de 80.000 til de 200.000 kr., var, at der var en meget stor gæld til det offentlige. Derfor vil jeg gerne spørge erhvervsministeren direkte, om erhvervsministeren kan give nogle svar på, hvor stort det problem er nu, for mig bekendt er problemet mange gange mindre, end det var, da man vedtog stramningen til de 200.000 kr. i anpartskapital, hvilket man gjorde for år tilbage, og derfor er en del af det

udgangspunkt, man havde for de strammere krav, faldet bort.

Vores holdning er derfor, at man burde overveje at gå tilbage til de 80.000 kr., som var det oprindelige, man regulerede ud fra.

Samtidig har det også været nævnt i dagspressen, og en enkelt ordfører har også nævnt det her i dag, at der er ca. 18.000 anpartsselskaber, der ville have problemer med at opfylde 200.000 kr.-kravet. Derfor vil jeg gerne spørge erhvervsministeren om, hvor mange selskaber man så regner med stadig væk har problemer med en nedsættelse til de 125.000 kr., for vi ved jo – det har i hvert fald også været fremme i debatten – at der er en lang række selskaber, som stadig væk vil have problemer med at opfylde det krav. Derfor vil jeg gerne vide, om ministeren kan gøre rede for det.

Vi havde den samme debat om disse forhold under en spørgetid for et par onsdage siden, og da lovede ministeren nemlig at have tallene klar til i dag, så jeg håber, jeg kan få dem.

Vores udgangspunkt er altså de 80.000 kr., som oprindelig var gældende, for det grundlag, som var årsagen til, at man hævdede beløbet, er efter vores opfattelse væk.

Det er også vores generelle holdning, at det bør være lettere at starte i selskabsform. Vi mener, der er nogle ting, som med fordel kan startes i selskabsform frem for i privat regi, og derfor mener vi rent faktisk, at man generelt burde gøre det nemmere at stifte anpartsselskaber.

Det er også derfor, vi er yderst skeptiske over for de bemærkninger, som hr. Buksti gjorde om de stramninger, som bl.a. sker med hensyn til stiftelsesomkostninger. Dem er vi ikke tilhængere af, og vi vil se på det under udvalgsbehandlingen og eventuelt stille ændringsforslag til de punkter, for vi mener, at det generelt bør være nemmere.

Summa summarum: En generelt positiv holdning til en stor del af det, men med nogle enkelte forbehold over for anpartskapitalfastsættelsen på de 125.000 kr. og de stramninger, der også sker på en række områder over for de eksisterende anpartsselskaber.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg takker igen for en, synes jeg, meget positiv modtagelse hos Folketingets partier af dette lovforslag.

Der er to ting, vi alle sammen er enige om. Den ene er, at det ikke skal være alt for bøvlet at

starte en lille ny virksomhed, og at det skal heller ikke være alt for bøvlet at opretholde den. Det er vi enige om alle sammen, og i det lys ser jeg nedsættelsen fra de 200.000 til de 125.000 kr., som jo selvfølgelig står i forhold til, hvad der skulle være sket den 1. januar 1997.

Så tror jeg også, vi er enige om en anden ting, nemlig at det skal gå reelt for sig. Værdierne skal være til stede. Den går ikke med tre gamle cykler og mors symaskine. Der skal være genomsigtighed i selskabsformen, og jeg er i øvrigt også ganske enig med de ordførere, der har sagt, at anpartsselskabsformen skal man da ikke kimse ad. Den sikrer genomsigtighed – jeg tror, det var hr. Aaen, der var inde på det – og lidt opmærksomhed om, hvordan det går.

Balancen mellem de to synspunkter har så ført til forslaget om at ikke gå op til de 200.000 kr. pr. 1. januar 1997, men stoppe ved de 125.000 kr.

Jeg vil gerne sige med det samme – jeg tror, det var hr. Kai Dige Bach, der var inde på spørgsmålet – at jeg ikke mener, man skal have to forskellige grænser afhængig af, om virksomheden nu er eksisterende eller ny. Det er således, at med dette lovforslags vedtagelse skal de anpartsselskaber, der i dag har 80.000 kr. i kapital, altså pr. 1. januar 1997 op på 125.000 kr., og de, der har 200.000 kr. i kapital, kan gå ned til 125.000 kr. Sådan er systematikken.

Målet er klart én grænse. Det andet tror jeg vil være bøvlet og ikke blive forstået. Det kan også give lidt konkurrenceforvridning osv.; det tror jeg er en dårlig idé.

Jeg skal vende tilbage til kapitalkravet og svare på hr. Kristian Thulesen Dahls spørgsmål, men derudover er der så nogle andre forenklinger i forslaget, som måske er druknet lidt i diskussionen om kapitalkravet, men som jeg da gerne selv vil fremhæve, hvis andre ikke vil gøre det.

Man slækker lidt på kravene til, hvordan ledelsen absolut skal være bygget op, og hvordan beslutningerne absolut skal træffes i disse små selskaber. Vi behøver jo ikke at stille krav, som om det var F.L. Smidth med datterselskaber, vi talte om. Der er taget hensyn til, at her har vi de små selskabers selskabsform, og at der skal være en fleksibilitet. Det synes jeg da selv er en meget god idé.

Så er der igen spørgsmålet om fristerne, som vi også havde under det forrige lovforslag, at igen her forsøger vi at gøre dem klare. De skal overholdes, men de skal også være til at forstå,

for det må i hvert fald være den første betingelse for, at man kan overholde dem.

Tilbage til kapitalkravet:

Jeg er ikke enig med hr. Buksti i det synspunkt, at dette er en straming, og det vil jeg gerne sige rent ud. Man kan have forskellige vurderinger, og nu er det jo tydeligt, at udvalget vil kaste sig ud i de vurderinger, og det synes jeg er meget fornuftigt at gøre. Jeg er uenig i bedømmelsen af, at det samlet set er udtryk for en skærpelse. Jeg mener, som hr. Aaen sagde, at det er en forsvarlig måde at lempe det mere formelle krav til kapitalen på, idet jeg er meget enig med hr. Kai Dige Bach i, hvad det egentlig er, der betyder noget. Vi lemper det formelle krav med nullerne, men vi siger til gengæld, at der er nogle ting, der skal sikre, at dette her går ordentligt for sig, ikke bare af hensyn til det offentlige, men også til de andre små virksomheder, der nu skal handle med disse anpartsselskaber. Deres penge skal også være om ikke sikrede så i hvert fald nogenlunde betryggende involverede.

Så tilbage til hr. Thulesen Dahls spørgsmål:

Jeg har faktisk i mellemtiden været i statistikken og har kigget på tallene, men det er måske mere egnet til, at vi kan tage det skriftligt op under udvalgsbehandlingen. Men i hvert fald har vi prøvet at kigge lidt på det, og ud af 500 årsregnskaber for anpartsselskaber med en registreret kapital på 80.000 kr. viser det sig, at 33 pct. af dem – det svarer så til 8.870 selskaber – har en egenkapital på 80.000 kr. eller lidt mere eller mindre, og at 11 pct. ligger mellem 80.000 og 125.000 kr., og det vil altså sige, at de 33 pct. i forhold til de tidligere 56 pct. også har problemer med at komme op på de 125.000 kr. De, der ligger mellem 80.000 og 125.000 kr., har større eller mindre problemer med at komme op.

Hvis jeg skal lave hurtig hovedregning eller skyde fra høften uden kugleramme, vil jeg sige, at det svarer vel til, at 11.000 nu kan have større eller mindre problemer, hvor vi før havde 18.000, der helt ubestrideligt havde problemer. I hvert fald må man alt andet lige efter almindeligt købmanskab sige, at 45.000 kr. er lettere at skaffe end 120.000. Det er dog en almindelig erfaring, jeg tror vi alle kan dele.

Men jeg takker for modtagelsen, og der er selvfølgelig ting, vi skal kigge på under udvalgsbehandlingen. Men alt i alt tror jeg, vi kan konstatere, at også Folketinget mener, vi har fundet en nogenlunde fornuftig balancegang mellem disse hensyn.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg havde forleden dag lejlighed til at høre en tilfældig radioavis, og ud af otte nyhedsindslag var de seks udtryk for, at regeringen internt var uenig. Det var selvfølgelig ganske underholdende, men det skal jeg sådan set ikke gøre meget ud af ved denne lejlighed.

Nu diskuterer vi her et konkret lovforslag, og vi hører altså ministeren sige, at dette her er en lettelse for de mindre virksomheder og absolut ikke nogen skærpelse. Så hører vi talsmanden for det største regeringsparti, hr. Buksti, stå her på talerstolen og sige, at det er en skærpelse. Nu synes jeg altså, vi skal komme ud over det underholdningmæssige, som kan være meget interessant, og nærme os fakta.

Regeringen må nu se at finde ud af, hvilke ben den vil stå på. Nu synes jeg tiden er kommet til, at hr. Buksti går på talerstolen og fortæller, om han står ved sine udtalelser, og ministeren går på talerstolen og fortæller, om hun står ved sine udtalelser. Vi må have en klar besked.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil forventningsfuldt afvente svaret på det spørgsmål og så stille et andet:

Erhvervsministeren redegør for, at der stadig vil være 11.000 anpartsselskaberne, som vil have problemer med at opfylde kravet om de 125.000 kr. Herunder har langt den største del af de selskaber, hvor vanskeligheden er størst, alene en anpartskapital på omkring 80.000 kr.

Det skal ses i relation til det svar, erhvervsministeren så glemte at give mig, og som vi eventuelt bliver nødt til at komme tilbage til under udvalgsbehandlingen, nemlig om udgangspunktet for, at man oprindeligt hævdede kravet, var den store gæld til det offentlige, så man ville gøre disse selskaber mere sikre med en større anpartskapital.

Derfor bliver jeg nødt til at spørge: Kan ministeren redegøre for udviklingen af den del, som jo nødvendigvis må ses i forhold til, hvor stor en anpartskapital vi så kræver? For hvis det problem er minimeret og det reelt ikke længere eksisterer, er der ikke grund til at kræve de 125.000 kr. Så kunne vi jo lige så godt gå ned på de 80.000 i anpartskapital og dermed sørge for, at de 11.000 anpartsselskaber, 44 pct. af dem alle sammen, ikke har de problemer, som ministeren forsøger at klare for de andre selskaber. Så kunne vi lige så godt klare det for dem alle sammen.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg må først anerkende hr. Svend Erik Hovmands talent for at søge at få det til at se ud, som om regeringen i denne sag skulle være splittet, og idet han henviser til alle mulige radioaviser mener han, at det næsten er en lov-mæssighed. Jeg mener imidlertid ikke, at det i denne sag egentlig er en rimelig anklage eller forhåbning, for hvis hr. Svend Erik Hovmand havde hørt efter min ordførertale, ville han have hørt, at det for Socialdemokratiet var afgørende i forbindelse med 200.000 kr.-kravet, at der var sikkerhed for, at det, der foregik, også var seriøst.

Det, som jeg så sagde, var, at der nu er gennemført en række ting, som skærper kravene vedrørende restanceinddrivelse, og at der så med denne lov gennemføres en række forslag. Jeg skal citere fra bemærkningerne, bare sådan at alle nu også er med: »Kapitalkravet foreslås nedsat til 125.000 kr. samtidig med en generel skærpelse af de regler, som skal sikre kapitalens tilstedeværelse.« Det vil sige, at hvis det drejer sig om at sikre det seriøse, kan man sige, at for de selskaber, som allerede er seriøse, er det ikke noget problem, men for de useriøse er det i sagens natur en skærpelse, for man skærper jo kravene om, at kapitalen er til stede. Derfor ser jeg ikke nogen afgørende forskel mellem det, jeg siger, og erhvervsministerens fortolkning. Så jeg siger bedre held næste gang til hr. Svend Erik Hovmand.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Buksti, kan jeg høre, og jeg tror bare, der er opstået en misforståelse. Jeg er ganske enig i, at på den ene side – det var det, jeg redegjorde for om balancen – lemper vi det formelle krav fra de 200.000 kr. til de 125.000 kr. Til gengæld er vi vel også alle sammen enige om, at vi gerne vil sørge for, at det her går ordentligt for sig, både af hensyn til det offentlige og sandelig også af hensyn til andre private virksomheder, der unødigt kan komme i klemme ved at komme ind med sådan nogle useriøse folk. Derfor skærper man på nogle områder, og derfor slækker man vel på andre områder.

Men det, jeg svarede på, var, at det samlede billede af lovforslaget er en lempelse for anpartsselskaberne. Det er det efter min mening både ved balancen mellem kapitalkrav og skærperelser og ved, at der kommer disse øvrige lem-

pelser i form af ledelseskrav og frister, og hvad det nu var.

Sådan skal det også være, vil jeg sige til hr. Svend Erik Hovmand, for anpartsloven er noget af det, der er nævnt i forenklingspakken med de forslag, som vi engang havde en finanslovaftale om.

Sådan er det, og sådan må det være, for det er det, der er aftalt, og så kan jeg i øvrigt konstatere, som jeg sagde indledningsvis, at hr. Buksti og jeg faktisk er fuldstændig enige: Der er tale om en balance mellem noget, der skærpes, og noget, der slækkes på, eller, om man vil, lempes, men totalt er det en lempelse for anpartsselskaberne, og det er en særlig lempelse for dem, der kører hæderligt, og det er vel ingen skade til.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Man kan godt blive lidt bedrøvet, når en ordfører for et stort parti som Socialdemokratiet, hr. Buksti, går på talerstolen og frejdigt erklærer, at hr. Svend Erik Hovmand må have bedre held næste gang. Vi taler faktisk om tusinder af virksomheder, tusinder af menneskers arbejdspladser med omsætninger for millioner af kroner her i landet, som står over for at blive lukket, fordi man har vedtaget en absurd lovgivning, og så tror hr. Buksti bare, at det sådan er et lille teaterstykke, der bliver opført heroppe, hvor man kan være morsom over for hinanden.

For de mennesker, der sidder derude og ikke ved, om deres virksomhed skal lukkes, er det overhovedet ikke morsomt, om hr. Svend Erik Hovmand får bedre held næste gang. Det her er liv eller død for dem, og hr. Buksti burde vise tilstrækkelig ansvarlighed over for de virksomheder frem for at opfatte det som sådan et skakspil, hvor man bare kan vælte rundt med brikkerne alt efter politisk forgodtbefindende.

Det, der skete tidligere under debatten, var, at hr. Buksti blev dybt bekymret, da de socialistiske legekammerater i SF pludselig meldte fra og sagde, at de ikke ville være med til denne lempelse. I panik søgte hr. Buksti på talerstolen at berolige SF'erne med, at det her ikke var en lempelse, men en skærpelse over for dansk erhvervsliv, sådan at det socialdemokratiske partiprogram og den socialistiske fane blev holdt højt. Så går ministeren efterfølgende op og siger, at dette er en lempelse for erhvervslivet. Så er vi jo da nogle, der bliver en smule bekymrede for, hvad der er fakta, og hvad der er fup.

Når vi så skal høre ministerens forklaring om de 125.000 kr., kunne ministeren lige så godt have forklaret det, som det er, nemlig at ministeren eller en embedsmand har siddet i ministeriet med tre terninger i et rafflebæger og slået dem ud, og at der var en ener, en toer og en femmer, og at man så sagde: O.k. vi sætter grænsen til 125.000 kr. Hvorfor er den ikke sat til 100.000 kr., 150.000 kr. eller 99.519 kr. og 45 øre? Der er ingen saglige grunde til, at det er 125.000 kr.

Grænsen skal selvfølgelig sættes ned til de 80.000 kr., som den var før. Det skaber langt mindre bureaukrati både hos embedsværket og hos de enkelte virksomheder, og derfor skal vi allerede nu bebude et ændringsforslag, som går ud på, at det selvfølgelig bliver 80.000 kr., så vi ikke generer virksomhederne unødigt.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg skal slet ikke gå ind i detaljerne og teknikken i den verserende strid mellem de to parter. Hvor spændende det end kunne være, synes jeg, vi skal overlade det til udvalgsbehandlingen, men jeg konstaterer én ting: Erhvervsministeren sagde for et øjeblik siden her fra talerstolen, at samlet set er der tale om en lempelse, og jeg konstaterer, at hr. Buksti for to indlæg siden sagde, at totalt set er der tale om en skærpelse. Der kan da selvfølgelig være forskel på udtrykkene »samlet set« og »totalt set«, og det kan man få megen diskussion til at gå med, men det korte af det lange er, at de to indledere åbenbart har et forskelligt syn på denne sag.

Men det er altså utrolig vigtigt for de mennesker, som det her drejer sig om, totalt at få afklaret, hvad det er, det drejer sig om. Hvad er forskellen i opfattelsen? Det må vi have fuldstændig afdækket. Det kan ikke være rimeligt, at den usikkerhed skal få lov til at fortsætte.

Man må spørge sig selv, om de dog ikke taler sammen i denne regering. Drøfter de ikke sådan nogle ting? Finder de ikke på at fortolke disse ting på samme måde, eller er det som den verserende debat med hr. Risgaard og hr. Auken på den ene side og hr. Lykketoft på den anden side, at man vil det bedste, men ud fra to forskellige synspunkter?

Vi vil gerne i dag have afklaret, hvori uenigheden mellem de to består.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg må jo anerkende hr. Svend Erik Hovmands talent for at blive ved med at forsøge at få skabt billedet af en strid, som, så vidt jeg kan se, ikke er der, men det kan selvfølgelig godt være, han også kan få den i Radioavisen ligesom alle de andre ting, som hr. Svend Erik Hovmand refererer til her, der, så vidt jeg ved, ikke kommer den sag, der behandles, ved.

Men jeg vil gerne sige, at hr. Svend Erik Hovmand kan enten ikke høre eller ikke læse, for det, jeg gjorde, var i og for sig blot at citere fra lovforslagets bemærkninger, som jeg håber hr. Svend Erik Hovmand vil fordybe sig i, og det, jeg blot konstaterede, var, at det altså for dem, som ikke driver en seriøs forretning, under alle omstændigheder er en skærpelse. Det står i bemærkningerne til lovforslaget, og det strider ikke mod det, som erhvervsministeren siger, hvis man ellers hører efter. Hvis hr. Svend Erik Hovmand er i tvivl, kan han jo læse Folketingets forhandlinger, når de kommer, og så kan vi fortsætte diskussionen på det tidspunkt.

Jeg vil gerne sige til hr. Kim Behnke, at som socialdemokrat bliver man helt varm om hjertet, når man hører hr. Kim Behnke. Det er virkelig noget, hvor der er røde faner og »til venstre for midten« osv. Det er virkelig noget, der bringer klassekampen tilbage igen.

Men må jeg sige til hr. Kim Behnke, at det jo slet ikke er det, det handler om. Når hr. Kim Behnke gerne vil gøre det her til et morskabsteater og mener, at det er mig, som gør det, må jeg tilstå, at hr. Kim Behnke er fuldt konkurrencedygtig.

Det eneste, jeg gjorde – men det kan selvfølgelig godt være, at det er udtryk for store morsomheder – var såmænd blot at citere fra lovforslagets bemærkninger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse

mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 197: Forslag til lov om ændring af lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m.v. (selskabsskatteloven). (Acontoskatteordning for anpartsselskaber).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 1/2 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jacob Buksti (S):

Socialdemokratiet ser dette lovforslag som en integreret del af forslaget til ny anpartsskabslov, som vi netop har behandlet.

Indførelse af en acontoskatteordning for selskabsskat for anpartsselskaber med en indskudskapital på under 200.000 kr. pr. 1. januar 1997 på linje med de selskaber, der hidtil har været omfattet af en sådan ordning, er for os en vigtig forudsætning for, at kapitalindskudskravet kan nedsættes til 125.000 kr. pr. 1. januar 1997.

Vi kan derfor støtte forslaget.

Så skal jeg, da den radikale ordfører, fru Elisabeth Arnold, ikke kan være til stede i salen, meddele, at denne holdning også dækker Det Radikale Venstre.

Svend Aage Jensby (V):

I lovforslagets bemærkninger til § 1, nr. 2, er der vel udtømmende redegjort for følgerne af lovforslaget, og da Venstre er enig i, at restanceinddrivelsen skal være effektiv, kan jeg sige, at Venstre går positivt ind i udvalgsarbejdet.

Umiddelbart kan vi støtte lovforslaget.

Kai Dige Bach (KF):

På vor ordførers, hr. Flemming Hansens, vegne skal jeg sige for De Konservative, at erhvervsministeren har fremsat et lovforslag, der betyder, at kapitalgrundlaget i anpartsselskaber ikke behøver at være 200.000 pr. 1. januar 1997, og såfremt dette lovforslag vedtages, vil det efter

den sag, vi nu behandler, også få konsekvenser på det skattemæssige område.

For at mindske risikoen for uerholdelige fordringer ønsker skatteministeren at der indføres en acontoskatteordning for de anpartsselskaber, der ikke når op på 200.000 kr. i anpartskapital, men foretrækker et lavere beløb, mindst 125.000 kr. Det er klart, at der dermed er mindre sikkerhed for de kreditorer, der har samhandel med anpartsselskaber med et mindre kapitalgrundlag, og ofte vil skattevæsenet jo være en af kreditorerne.

Med gennemførelsen af skatteministerens forslag vil man i nogen grad sikre det offentlige mod uerholdelige fordringer, men også kun det offentlige. Det er vores eneste betænkelighed; ellers vil vi gerne sige ja til lovforslaget.

Aage Frandsen (SF):

Da mit partis ordfører, hr. Jes Lunde, ikke kan være til stede under behandlingen af dette dagsordenspunkt, skal jeg meddele, at SF kan støtte forslaget.

Som det fremgik af den tidligere debat, kan SF ikke støtte det forrige forslag. Men det fremgik også, at der tilsyneladende er flertal for det af erhvervsministeren fremsatte forslag.

Derfor er det nødvendigt, at man for at rette op på de ulemper, der er i det foregående forslag, får vedtaget det af skatteministeren fremsatte forslag, og derfor anbefaler vi, at det bliver vedtaget.

Kim Behnke (FP):

Som det er fremgået af det forrige punkt på dagsordenen, er det Fremskridtspartiets opfattelse, at beløbsgrænsen på 200.000 kr. for anpartsselskaber bør sættes ned. Dette lovforslag er en følge af det andet lovforslag, og hvis det andet forslag bliver vedtaget, bør dette forslag selvfølgelig følge med.

Men det er efter vores mening en lidt firkantet måde, man griber det an på, for hvis en virksomhed har 199.000 kr. i anpartskapital og kun mangler den sidste tusindkroneseddel, kan det jo give nogle ganske alvorlige skattemæssige vurderinger for den virksomhed, og derfor mener vi, at det set i forhold til en skatteberegning er uhensigtsmæssigt at lægge sig fast på et bestemt beløb.

Jeg er enig med den konservative ordfører, hr. Kai Dige Bach, i, at det heller ikke er særlig sympatisk, at det har den konsekvens, at kun offentlige virksomheder bliver sikret deres til-